

“JDI A PODÍVEJ SE” Maria Lvová-Bělová - starostlivost o osiřelé a zraněné děti Donbasu

- CZ24 News | 10. dubna 2023

Ruské děti potřebují ochranu. Ty, které ztratily rodiče a domov ve válečné zóně. Ty, jejichž otcové odešli na frontu nebo se z ní vrátili - někdy se zraněními nebo dokonce s invaliditou. Nebo se možná nikdy nevrátili. Děti, které neonacisté stříleli do zad, když se snažily utéct z hořících měst a vesnic. Které se ve svém poklidném životě setkávají s lhostejností a nepochopením svých spolužáků a učitelů, kteří jsou od všech těchto problémů vzdáleni. O tomto řekla Cargradu Maria Lvová-Belová, zmocněnkyně prezidenta pro práva dětí.

Cargrad: Naposledy jste byla na Donbasu minulý rok. Můžete nám říci, jakých výsledků bylo za tu dobu dosaženo? Co bylo pro vás osobně nejdůležitější?

Maria Lvová-Belová: Hlavním výsledkem jsou děti Donbasu, které skončily v rodinách. Toto směřování jsem nevyhledávala, přišlo samo od sebe. Výsledkem bylo setkání s prezidentem. Když začala evakuace ústavů z různých regionů, přišla jsem za prezidentem a řekla: “Podívejte se, dáme ty děti, které mají občanství, do rodin?”. Neuvědomovala jsem si, kolik jich je. A on řekl: “A proč těm, které mají občanství? Měli bychom je dát všem. Kdo má možnost jít do rodiny, měli bychom je poslat všechny”.

A začalo to být děsivé. Protože nevíte, jak na to. Protože neexistuje žádný mechanismus. [Protože je to jiná země](#). A protože děti, které k nám přicházely, nejsou vcelku naše. A my teď musíme zajistit, aby dostávaly skutečné rodiny.

Maria Lvova-Belova. Foto Dmitrij Barchatov / Tisková služba Zmocněnce pro práva dětí při prezidentu RF

Po setkání s prezidentem jsem se vydala do Místa Dočasného Umístění a setkala se s prvními dětmi ve Voroněžské oblasti. A ony mi řekly: “Nás nikdy nevezmou, protože máme velmi početné rodiny. Je nás pět, čtyři, šest. A nás nelze, není možné nás rozdělit. Mohou nás vzít jenom všechny dohromady”. Řekla jsem jim: “Moji milí, my je najdeme. Naše země je velká, cožpak bychom nemohli najít někoho, kdo by si vás vzal?” Vzpomínám si, jak mi jedna holčička plakala na rameni a já jí slíbila, že bude v rodině. A ona měla ještě čtyři bratry!

A vydali jsme se touto cestou. Nepopírám, že to bylo velmi obtížné. Ale k dnešnímu dni máme 380 dětí ze sociálních ústavů na různých územích, které žijí ve 20 regionech naší země – od Murmanska po Kamčatku. Žijí v rodinách, které jsme pečlivě vybrali, které si děti samy vybraly. Představili jsme je, přivezli do regionů, gubernátoři si je vzali na starost a tyto rodiny doprovázeli.

Měli jsme například rodinu s pěti dětmi s poruchou sluchu. Dovedete si to představit, pět dětí, které neslyší?! Řekli byste si, kdo by se jich mohl ujmout? Pro tuto skupinu dětí jsme měli tři kandidátské rodiny. A bylo na dětech, aby si vybraly, koho chtějí. To, co se stalo, byl skutečný zázrak. A já jsem velmi šťastná, že jsem toho mohla být součástí.

Cargrad: Z rozhovorů s pracovníky internátních škol, které jsme navštívili, vyplynulo, že děti z osvobozených území a z území, která jsou stále pod kontrolou Ukrajiny, se nyní staly velmi vážným úkolem, dokonce bych řekl výzvou. Mladiství z těchto území pravidelně přicházejí, a to do té míry, že je rodiče posílají “zeleným koridorem” s cikánským táborem. Některé z nich odvázejí naši bojovníci na obrněných vozidlech. Jak akutní je tato situace nyní? Je takových dětí oddělených od rodičů hodně?

Je pro nás velmi důležité, aby každé dítě, které má možnost ponechat si své pokrevní rodiče, tak učinilo. Rozhodně nepracujeme na tom, abychom děti odebírali jejich rodné matce a otci a předávali je do nějakých ruských rodin. O to nám vůbec nejde. Jako matka vlastních i adoptivních dětí (pozn. překladatele – Maria Lvová-Bělová má 5 vlastních a 4 adoptované děti) chápu, že to nejcennější, co může existovat, je pokrevní příbuzenství. Pokud existují rodiče, kteří dokáží své děti milovat a vychovávat, měli bychom se o to postarat.

Proto máme precedenty, kdy jsme předali tři děti otci, který slouží v ozbrojených silách VSU. Jejich matka zemřela a otec si pro ně přijel, my jsme mu pomohli a předali mu je. Protože je to pro nás důležité. Když matka z Charkovské oblasti ztratila během bojů kontakt se svými pěti dětmi, které byly v sociálním centru, tuto rodinu jsme znovu spojili. A teď jsou tam ([v Chersonské oblasti](#) – komentář Cargrad), na území našeho velkého Ruska. Pomáháme jim s ubytováním, se vším, co potřebují.

Je to pro nás opravdu velmi důležité. Například během evakuace z Charkovské a Chersonské oblasti bylo do Ruska evakuováno velké množství dětí. Podle předběžných odhadů se jedná asi o 150 dětí.

Cargrad: Jak je předávání dětí upraveno zákonem?

Žádám příjemce o informace, zda tito lidé mohou být opravdu rodiči? Mají právo si děti vzít, nemají žádná omezení, nejsou zbaveni rodičovských práv, mají práci a kde bydlet? Teprve po těchto kontrolách jim děti předáme. Pokud zjistíme, že existují rodiče, kteří své děti hledají, jsme ochotni jim jakkoli pomoci.

Cargrad: Nyní se dostává do popředí zajímavé téma – psychologická podpora a pomoc rodině. Obecně jsme nebyli připraveni na to, že se začínají vracet bojovníci s traumatickým a posttraumatickým syndromem – ano, už se vrací. Jejich manželky a rodiny jsou v podstatě opuštěné a nemohou pomoci blízkému člověku, který je ve stresu. A sami trpí. Znáte nějaké takové případy?

Ano. Například, když se otec vrátí ze SVO s invaliditou a děti mají pocit, že není hrdina. Nebo když otec, bratr či jiný příbuzný zemře a dítě nemá podporu. Nyní hovoříme o rodinách mobilizovaných. Ale oni nejsou mobilizovaní, oni jsou naši hrdinové. Ti, kteří jsou v první linii. My dva jsme v týlu a oni jsou tam. A jejich děti si zaslouží být na své otce hrdé už jen proto, že už tam jsou. Nezáleží na tom, jak se odtamtud vrátí.

Cargrad: Vyskytly se případy zneužívání dětí?

Nedávno jsme se setkali s rodinami, které poslaly své otce na frontu. A řekly nám, že ve škole nechápou, že dítě je ve stresu, že potřebuje podporu. Že třeba nedělá domácí úkoly ne proto, že by bylo líné, ale protože má strach o mámu, o tátu, o to, co bude dál. A citlivost a pochopení naléhavosti situace je zde velmi důležité. Nemůžeme, víte, nemůžeme je nechat na holičkách. A musíme udělat všechno pro to, aby se tyto děti cítily chráněné.

Cargrad: Jak to udělat?

Za prvé, zřídit služby psychologické podpory. Vytvořte týmy odborníků, kteří dokážou správně sdělit, řekněme, obtížnou zprávu, mohou dítě podpořit. Za druhé, organizovat ve školách hodiny, které podporují vlasteneckého ducha. Bude se v nich mluvit o tom, jak je například Vasjův otec ve válce a jak je to pro Vasju těžké. A všichni se musíme jako třída sejít a podpořit ho. Naši tatínkové jsou doma, večer nám čtou pohádky a líbají nás na čelo. Ale Vasjův táta je tam.

Kromě toho musíme rodinám bojovníků poskytnout vše, co potřebují. V případě potřeby jim musíme

poskytnout také řadu sociálních služeb. Existují nejrůznější situace. Například matka byla přijata do nemocnice, sama nebo s dítětem, a má další dvě děti. V regionu nejsou žádní příbuzní ani nikdo, kdo by se dětí ujal. [Co dělat, kam je dát?](#) Do dětského domova je dát nemůžeme! Musíme tedy přemýšlet o tom, že rodině poskytneme společné ubytování nebo hlídání.

Ráda bych se zmínila zejména o dětech, které byly zraněny během speciální vojenské operace. Viděla jsem děti postřelené do zad, když se snažily utéct. Díky Bohu se mnohé z nich uzdravily a nestaly se invalidy. Nemohou tedy dostat žádné přednostní zacházení. Musíme jim tedy poskytnout nezbytnou pomoc a podporu – psychologickou, rehabilitační, sanatorní, aby pochopily, že jsou “děti války”. Trpěly a naším úkolem je je podpořit. To je jedna z oblastí, na které nyní pracujeme.

*Cargrad: Jaké byly vaše dojmy z poslední cesty do Donbasu, kterou jste podnikla společně s Konstantinem Malofejevem? (*2)*

Byla to asi nejrušnější cesta. Šest regionů, šest guvernérů. Velké množství dohod a rozhodnutí, která souvisejí s blahem dětí. Přivezli jsme velké množství humanitární pomoci. Ale nejdůležitější pro mě asi je, že člověk začne doslova konečky prstů vnímat, co je tam potřeba. Když si uvědomíš, že máš právo o tom mluvit a rozhodovat, protože jsi tam byla.

*** Toto je zkrácená verze rozhovoru. Plnou verzi (video) naleznete ve skupině <https://vk.com/video/@tsargradtv>**

*2 V jiném článku jsem našel o této cestě Marie L-B a Konstantina Malofejeva: Pripomeňme, že v únoru letošního roku Lvová-Bělová a Konstantin Malofejev, zakladatel televizního kanálu Cargrad a nadace Vasilije Velikého, navštívili dětská zařízení (детские учреждения) a početné rodiny v nových oblastech Ruska v rámci společného projektu “[Šťastné dětství](#)”.

Titulek článku zní: “Děti vyprávěly, jak je VSU-šníci stříleli do zad”, a první věta zní: “V Mariupolu stříleli bojovníci AFU do zad prchajících dětí. Podle Lvové-Bělové bylo asi tisíc postižených”, z textu dále vyplývá, že se jedná o přeživší děti s traumatem...

ZDROJ: tsargrad.tv/articles/idi-i-smotri-marija-lvova-belova-rasskazala-o-pytkah-detej-donbassa_736827

Překlad: P.A.Semi/czechfreepress.info